

[Aksel Larsen.]

af Den faste Voldgiftsrets Medlemmer vælges af Arbejderorganisationerne, den anden Halvdel af Arbejdsgiverforeningen, og saa er der en Opmand, det er vistnok en Højesteretsdommer. Vi kan altsaa risikere at faa en Voldgiftsret bestaaende af, skal vi sige 2 Højesteretsdommere og 1 Direktør eller eventuelt 3 Højesteretsdommere. Jeg tror ikke, nogen Arbejder vil sige, dette er en Voldgiftsret, hvem man med Tryghed kan betro at afgøre, hvor meget Landarbejderne, Skovarbejderne, Mejeristerne eller Slagteri-arbejderne skal have i Løn.

Saa kommer imidlertid hertil, at Lovforslaget forekommer os besynderlig malplaceret. Vi har jo mange Gange i de 10 Aar, den ved Døden afgaaede Regering har siddet, været stillet over for Situationer, hvor et Mæglingsforslag fra Forligsinstitutionen var forkastet af den ene eller den anden Part. Naar et Mæglingsforslag var forkastet af Arbejderne, men vedtaget af Arbejdsgiverne, blev det fast Regel, at Rigsdagen ophøjede et saadant Mæglingsforslag til Lov. Her staar vi over for et Mæglingsforslag, der er vedtaget af Arbejderne, til Trods for at der blandt disse bestemt ikke hersker Tilfredshed med det, da det er meget ringe, men forkastet af Arbejdsgiverne. Skal der være Mening i Tingene, maa man følge den Praksis, som man gennem 10 Aar har udbygget til et Princip, og sige: Naar vi tidligere har knægtet Arbejderorganisationerne, naar vi tidligere har gjort et Mæglingsforslag obligatorisk, ihvorvel Arbejderne havde forkastet det, maa vi ogsaa gøre det obligatorisk, hvor det er Arbejdsgiverne, der har forkastet det, medens Arbejderne har vedtaget det.

Derfor henstiller vi, at man gaar den Vej, hvis Rigsdagen absolut skal beskæftige sig med denne Sag — naar jeg udtrykker mig saadan, er det, fordi jeg hermed vil sige, at hvis Fagforeningerne kunde faa Lov til at bruge deres Kampkraft, og hvis deres Ledelse kunde frigøre sig for den socialdemokratiske Partiledelses Aag, saadan at de virkelig lod Organisationerne bruge deres Kampkraft, saa skulde det nok lade sig gøre i Løbet af relativ kort Tid at fremskaffe adskilligt bedre Arbejdsbetingelser end dem, der er foreslaaet i Forligsinstitu-

tionens Mæglingsforslag — som sagt, skal Regering og Rigsdag endelig beskæftige sig med denne Konflikt, efter at den har ligget død et Par Maaneder, saa bør man gøre det paa den Maade, at man ophøjer Forligsinstitutionens Mæglingsforslag til Lov, og ikke ved, at man indsætter en Voldgiftsret af denne Sammensætning, som Arbejderne absolut ikke kan have Tillid til.

Socialdemokratiets Ordfører i denne Sag er H. I. P. A.-Sekretæren, den tidligere Forretningsfører for „Solidaritet“, det ærede Medlem Hr. Otto Jensen, en Mand, om hvem man vel i Henhold til hans Stilling og nuværende Funktion inden for dansk Arbejderbevægelse som H. I. P. A.-Sekretær har Lov til at sige, at han er dansk Fagbevægelses Fjende Nr. 1. Han har Socialdemokratiet som en udsøgt Haan mod Fagbevægelsen valgt til at være Ordfører i denne vigtige Sag. Vi har i Gaar behandlet en anden Sag, der berørte Landbrugets Arbejdere, nemlig Lovforslaget om Arbejdsanvisning og Beskæftigelse paa Landet. I denne Sag havde Socialdemokratiet her i Salen valgt en anden Ordfører, det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen, om hvem jeg skal indskrænke mig til at sige, at han er af Fag Maskinarbejder og fra Aarhus. Jeg tillader mig at spørge om, hvor Landarbejdernes specielle Repræsentant i dette Ting, det ærede Medlem Hr. Levinsen, er henne. Jeg tillader mig at spørge, hvorfor den socialdemokratiske Gruppe ikke i disse to for Landarbejderne saa vigtige Spørgsmaal lader den mest sagkyndige, nemlig Landarbejdernes egen Repræsentant, være Ordfører.

Jeg tillader mig ogsaa at spørge det ærede Medlem Hr. Levinsen selv, hvorfor han har været tavs, hvad han tror, han har faaet Mandatet herinde for, og om han tror, det er tilstrækkeligt, at han bag hermetisk tillukkede Døre i Arbejdsmandsforbundets Hovedbestyrelse siger, at hans Landarbejdere er ved at sulte ihjel under de Vilkaar, Storbønderne og Regeringen byder dem, medens han her, hvor der er Plads og Lejlighed til at tale Landarbejdernes Sag, tier stille og saa vidt muligt glimrer ved sin Fraværelse, naar Landarbejdernes Spørgsmaal behandles.

Jeg stiller det Spørgsmaal til Dansk Arbejdsmandsforbund og dets Ledelse: Hvad er Meningen med, at Forbundet saa at sige